Székesfejérvár, 1903. X. évfolyam, 108. szám. Kedd, szeptember 22.

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“ a vobis institutam ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter (Az általatok katholikusok törekvéseinek előmozditására „Fejérmegyei Napló“ cim alatt létesitett új lapot mi örömmel helyeseljük XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófhoz, 1895. márczius 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 12 kor., félévre 6 kor., negyedévre 3 kor. Egyes szám ára 10 fill.

Felelős szerkesztő: BILKEI FERENC.

Megjelenik minden kedden, csütörtökön és szombaton este. Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Szent-István-tér 1. Egyes számok kaphatók: a dohánytőzsdékben.

Mit hoz a jövő?

(Dr. G. S.) Gyakran megtörténik, hogy a tavasz megelőzi önmagát. A kalendárium még telet mutat, s a nap mégis oly bőségesen ontja melegitő sugarait, hogy fák és cserjék rügyezni kezdenek, zöldelni, virulni kezd a szunnyadó természet s márczius-ban, áprilisban májusi zefirek lengedeznek.

S mi szokott rendesen a vége lenni e korai kikeletnek? Májusban fogas, csipős szelek jönnek éjszak felől, nehéz felhőket hoznak magukkal, melyekből hópelyhek hullanak alá; azután egyszerre kiderül, a szél elcsendesedik, napnyugtával a csillagok szinte tündériesen ragyognak, a mire a nap megint felkel, ábrázatját hóharmatos kristályok tükrözik vissza, de melege most nem üdit, nem elevenit, hanem a mit e kristályok födnek, a szőlő friss hajtása, a vetések gyenge füve, mindezt, mire a nap delelőpontját éri, leforrázza, megperzseli.

Tavaszi nap melegét kezdtük érezni a politikai világban; ugy látszott, hogy a nagy magyar nemzet régi aspirációi legalább részben teljesednek; de ez a meleg, ez a zefir-fuvalat még időelőtti volt. Jött reá a fagyos májusi éjszaka, mely reményeinknek egyszerre véget vetett.

A természetben és politikában is minden időelőtti fakadás megboszulja magát. A helyes politika ép abban áll, hogy az elérendő ideálok megvalósitására megtaláljuk a kellő időpontot

A főhadur hadparancsa arra tanitott meg bennünket, hogy még nem érkezett meg az idő, melyben a magyar nemzet jogos aspirációi a hadseregnek nemzeti irányban való fejlesztésére megvalósulhatnak.

Nem is fáj nekünk annyira, mert sokan voltak, a kik nem is merték most már e szép eszmének megvalósulását remélni, a langyos zefir-szellők mellett éreztük, hogy még nincs itt az igazi kikelet. De ez a dermesztő májusi fagy, a mi reánk jött, az ő szokatlan módja miatt fáj a magyar nemzetnek leginkább.

Mit csináljunk most? Csüggedjünk, lemondjunk? Azt hisszük a magyar törvényhozás megtalálja a módot, hogy a koronás király szent és sérthetlen személye iránt való teljes tisztelete mellett az alkotmányosság védelmére kel, s a nemzeti jogokban csorbát ejteni nem enged.

De aztán térjen át arra a térre, a mit, sajnos, mindig elhanyagolt és parlagon hagyott Évtizedeken át közjogi viták és disztinkciók meddősége mellett a gazdasági és szociális kérdések mostohagyermekei voltak a magyar parlametnek.

Pedig ezek az alapföltételei a nemzeti életnek. Alkotmányos jogainkat is csak ugy érvényesithetjük, ha a magyar népet gazdaságilag lábra állitjuk

Hiábavaló beszéd független Magyarországról beszélni, a magyar állam önállósága mellett lelkesedni, — ha amugy, a börze spekuláció és gazdasági liberálizmus járma alatt nyögünk.

Itt hibázták el politikusaink főkép az önállósitás és függetlenités sorrendjét! Teremtsetek mindenekelőtt egy gazdaságilag jól adminisztrált Magyarországot, és megvetitek az önálló Magyarország alapjait.

De hogy ez meglegyen, szakitani kell a liberálizmus frázisaival, önkénykedésével, méltatlanságaival és igazságtalanságaival.

Ez legyen a jövő politikája. Ez teheti csak a magyar népet boldoggá és szabaddá ez biztosithatja a békés fejlődés áldásait.

A FEJÉRMEGYEI NAPLÓ TÁRCÁJA.

Hét országon keresztül.

Uti emlékek.

Ne gondolja senki, hogy Tangert másért érdemes megnézni, mint a mit mi láttunk benne. Érdekes a nyugati ember előtt, az ismeretlen komiszkodás, meg talán hogy az arabok nagy antiszemiták. Ennek gyakran adtak kifejezést, jelezvén, hogy nem zsidóhoz (non Jud) vezetnek bennünket.

Legjobban akkor örültünk valamennyien, mikor a mulatságnak vége szakadt s a hajóhoz visszatértünk. Természetes, hogy a csőcselék állandóan nyomunkban volt, föl akarván használni azt a félórát, a melyben még körükben és pumpolhatók leszünk. Hogy miféle jogcimen, nem tudjuk, de legalább 10 követelt borravalót s addig szemtelenkedtek s orditottak különösen a gyengébb szivüek fülébe, a mig valamihez nem jutottak. Volt olyan, a ki háromszor-négyszer fizetett ki egyet, csakhogy békesége legyen. Ne tessék azonban azt gondolni, hogy ezzel megelégedtek. Korántsem! Három perc mulva ujra ott voltak s hoztak egy hamis pénzt, bizonyitva, hogy becsaptuk őket s cseréljük vissza. Azt hiszem, volt olyan balek, a kit igy félre tudtak vezetni, de a legtöbb pofont igért s akkor békét hagytak. Krécsy Béla utitársunk volt a „jó“ emberük, a ki nem egy differenciát egyenlitett ki, tökéletesen beszélvén az angol nyelvet.

Valahogyan csónakra ültünk s az előbbi módszer szerint hajónkra jutottunk.

Nagyot akartunk lélegzeni szerencsés megszabadulásunk örömére, de az utolsó felvonás még hátra volt. A csónakok gazdái nem voltak megelégedve a viteldijjal s fölmásztak a hajónkra s ott kezdték a veszekedést. Oly lármát csaptak, hogy már azt hittük, hogy bicskára mennek. Kapitányunk angol hidegvére segitett. Megadta a jelt az indulásra s kimondta, hogy a ki le nem száll, utazik s megfizeti a viteltdijat Gibraltarba. A hajó elindult, elment néhány száz méterre, de az arabok nem szálltak le, hanem orditottak tovább. A hajó ujra megállt s a kapitány kiadta a jelszót, hogy ha öt perc alatt le nem tisztulnak, valamennyit beledobáltatja a vizbe.

Ez használt. A csónakok utolértek bennünket és a vigjáték függönye legördült.

Szokatlan csönd és pihenés vett bennünket körül. Hat óra után, közel levén az egyenlitőhöz, a napéjegyen határához, hirtelen alkonyodni kezdett. A nap tányérja óriásilag megnövekedett s lángvörös pompázó szinben bukott lefelé az ég peremről bele a habzó, hánykolódó Óceán hullámaiba. A messze távolságban egy gyönyörű kép tünt elénk. Egy óriási tengeri hajó jutott bele a lebukó nap fény tányérjába. A nagy távolságban ugy tünt fel, mint egy szép város gyárkéményeivel és emeletes házaival. Aztán az is eltünt, csak az esti csillag ragyogott hatalmas fénysugaraival, meglepve mindannyiunkat nagyságával, mert a tenger a fölszálló páráinak sugártörésében legalább ötször akkorának látszott, mint minálunk.

Körülöttünk tombolt az Óceán hullámáradata, zúgott, morgott, hányta a tajtékot. Mi a kirándulás élvezeteit vetettük latra s egyértelmüleg beismertük, hogy életünknek zajosabb, maradandóbb emlékü napja aligha fog még lenni. Dicsértük élvezeteit, meg a magunk férfias viselkedését, mig egy orcátlan hullám föl nem vetette magát a hajó fedélzetére s le nem takaritotta a gyávábbakat a hajószalonba.

Társaságunk egy része a tengeri betegség változataival szórakozott, a mi a szamaragolás zötykölései után szinte elmaradhatlannak látszott. Mi, az erősebbek tanulmányokat csináltunk a keserves ábrázatukból. Néztük, mint lesznek gondolkozóvá, mélává, miként szegezik tekintetüket egy pontra, mint lesz átlátszóvá a fülük, hogyan sápadoznak s végül mint élvezik az ebéd viszontlátásának kellemeit.

Hiába, mind ez ugy odatartozik a tengeri utazáshoz, mint az anzikkártyairás.

A mind inkább erősbödő vihar miatt három óra helyett öt és fél óráig tartott a visszautazás. Hogy az otthon maradottaknak volt mit elmondani és módunk: hosszu fogat csinálni, az természetes.

Bobadilla.

A történelem ugy beszéli, hogy mikor a mórokat 900 esztendei uralom után kiverték Granadából, az utolsó mór király, Boabdil, a határon túl megállott s búcsut vett az elvesztett paradicsomtól. Keserü könnyek peregtek le arcán, mérhetlen fájdalom szorongatta a szivét, mikor a tündéri Alhambra falaira, ősei eltiprott dicsőségére gondolt. El kellett mindazt hagyni, a melynél — szerintük — csak a túlvilági paradicsom lehetett szebb. Róla nevezték el a helyet Bobadillának.

Mi nem sirtunk, mikor háromszor tartottunk stációt e feledhetlen emlékü helynél, hanem ásitottunk, izzadtunk, légyvadászatot rendeztünk s rossz vicceket faragtunk. A sok vicc közt talán legjobb az volt, mikor szeretett utimarsallunk nevét megörökitve a regényes hangzásu Bobadilla

Mai lapunk 4 oldal.

00000650

UJDONSÁGOK.

— **Bérmálás.** Vasárnap, azaz e hó 20-án megyéspüspökünk Seregélyesen befejezte bérmautját. A község lakossága kivétel nélkül örömünnepet ült, hiszen a béke apostolát, a szeretet hirdetőjét és tettekkel megvalósitóját látta falai között. A község határában a Főpásztort lovasbandérium üdvözölte, a melyben nem csupán a katholikusok, de a reformátusok is részt vettek. A plebánián megállapodván, Ő Méltósága gróf Hadik János országgyülési képviselő, patronus, látogatását fogadta, ki még az istentisztelet előtt üdvözölte megyés püspökünket. Szent mise és predikáció után, melyek mindegyikét a püspök tartotta, körülbelül 300 hivőnek osztotta ki a bérmálás szentségét az ujonnan restaurált és gyönyörüen felékesitett templomben. Mise után a küldöttségek tisztelegtek: a kath. hitközség és iskolaszék, a reformátusok küldöttsége Koncz Imre lelkész vezérlete mellett, a politikai község, melynek Torma Béla jegyző volt a szónoka. Ebéd előtt megjelent a gróf-földbirtokos pompás diszfogata, mely a püspököt és a segédkező papságot a grófi kastélyba vitte, hol a patronus szivesen látott vendégei voltak. A banderium a megyéspüspök kocsiját egészen a kastélyig kisérte. Ebéd alatt a Főpásztor a házigazda felköszöntőjére válaszolván megköszönte a gróf áldozatkészségét, hogy a templomot, valamint a plebánia-lakot restaurálltatni kegyes volt. A megyés püspök d. u. 3 órakor elhagyta Seregélyest és fogatán visszaérkezett székvárosába.

— **Magyar vezényszó.** Dr. *Pap* Zoltán országgyülési képviselő egy 36 oldalra terjedő füzetet adott ki a napokban, a melyben észokokkal és tapasztalatokból szerzett érvekkel bizonyitja, hogy a magyar vezényszó sokkal többet érne a katonaságnál, mint a német dirigálás, a melyből egy betüt nem ért. Jobban a szive szerint való a katonaságnak, megmozgatja minden csepp vérét, meg tudja értetni vele, hogy a magyar földért, magyar hazáért mindent föláldozhatunk. Példái közt felhozza *Say* Győző altábornagy esetét 1893-ból, a kőszegi hadgyakorlatok idejéből. Say altábornagy népszerű s általános tiszteletnek örvendő alakja levén városunknak, azt hisszük, olvasóinkat is érdekelni fogja az eset, mely igy szól:

Épen most 10 esztendeje történt.

Az ellenséges hadsereg vezére Say altábornagy volt. A hadsereg a következő csapatokból állott.

1. Egy honvéd gyalogdandár. Vezénynyelv *magyar.*

2. Egy közös gyalogdandár. Vezénynyelv *német.*

3. Egy honvédhuszárezred, combinálva a 8-ik honvédhuszárezred egyik alosztályából, mely félcsapatnak vezénynyelve *magyar* volt és combinálva a 10-ik honvédhuszárezred egyik alosztályából, mely másik félcsapatnak vezénynyelve *horvát.*

Egy ugyanazon ezredben kétféle vezénynyelv.

4. Egy hadosztály tüzérezred, mely isztriai olaszokból állott. Vezénynyelv *német.*

Ő Felsége Say hadseregének különös dicséretét és elismerését fejezte ki, olyan vitézül oldotta meg feladatát.

Csak később tudódott ki, hogy Say az összes vezényszavakat magyarul adta ki, mondván, hogy: *„nincs hatalom a miért németül kommandirozzak."* Már késő volt, a dicséretet visszaszivni nem lehetett. Nem is lehetett egyebet tenniök, mint hogy Sayt nyugdijazni. Megtörtént.

— **Kinevezés és áthelyezés.** A sárbogárdi járásbiróságot telekkönyvi hatáskörrel ruházta fel október elsejétől kezdődőleg az igazságügyi minister. Aljegyzővé *Hoffmann* János ócsai joggyakornokot nevezte ki a minister, innen pedig *Sipos* Dániel segéd telekkönyv vezetőt és *Horváth* Ferenc irnokot hasonló minőségben áthelyezte Sarbogárdra. Érdekes, hogy áthelyezésük előtt kérdést intézett a kezelő személyzethez az igazságügyi magas kormány, hogy hajlandók volnának-e a *saját költségükön* átmenni? Hiába csak, mentül kisebb a hivatalnok, annál üresebb kezü a miniszter ur kegyelme!

— **Meghivó.** A „Fejérmegyei Tanitótestület Székesfehérvári Járási Köre" n hó 24-én d. e. fél 10 órakor Székesfehérvárott a városi polgári leányiskola disztermében fogja rendes közgyülését megtartani, a melyre a tagok és tanügybarátok tisztelettel meghivatnak. Tárgysorozat: 1. Elnöki megnditó. 2. A mult gyülés jegyz könyvének felolvasása. 3. „A tanitók tekintélye," irta és felolvassa *Kecskés* Elek. 4. Inditványok. 5. Tisztujitás. (Külön meghivók nem bocsatatnak szét.) Székesfehérvár, 1903. szeptember 17. Lanzeritsch Antal járásköri alelnök.

— **Vasárnapi munkaszünet a katonáéknál.** A „Militär-Verordnungsblatt" közli, hogy a gyalogcsapatok részére október elsejével uj gyakorlati szabályzat lép életbe, továbbá, hogy vasár- és ünnepnapokon a tisztek és legénység teljes munkaszünetet élveznek. Kivételt tesznek ez alól a következő esetek: el nem odázható szolgálat, nagyobb hadgyakorlaroknál a marsok, készenlét és a katonák asszisztálása.

— **Pákozd lángokban!** Azt hittük, hogy a vörös kakas eltünt, legalább egy időre, hogy a „tüzesetek" szomoru króniká ját egy ideig nem kell bolygatnunk. A tartós esők — azt hittük — eláztatják a piros rémet s nem kell feldángoló tüznyelvek rémes pusztitásáról irnunk. S ime ujra megjelent a rémes veszedelem hire s megremegtette szivünket. Pákozdról rettenetes hirt kapott ma d. u. 1 órakor a tüzoltóság:

Kérünk azonnal segitséget. Az egész község lángokban áll. Körjegyzőség.

A távirati megkeresésre *Rác* István tüzoltó parancsnok, *Simon* Sándor alparancsnok, Wünts Antal szakaszparancsnok Schmidt István szertárnok, Kubik segédtiszt és még számosan Pákozdra mentek egy teljesen felszerelt géppel. A veszedelem nőttön nő. A lapunk zártáig vett hiradás szerint a tüzet, mely valószinüleg gyujtogatás következménye, lokalizálni nem sikerült.

— **A spenót és a hadparancs.** Azt hisszük, elég bizarr helyzet, mikor ez a két név egymás mellett szerepel. Spenót és hadparancs. A mai kor a meglepetések korszaka. Mikor az osztrák császár ismert hadparancsa megjelent, mindenkinek a vére forrott, buzgott, lángolt. Magyarországon mindenki vagy osztráknak érezte magát. Nem volt széles e hazában politikai lap, mely ebben a keserves ügyben véleményt ne nyilvanitott volna. Tüzelt, ojtott vagy oltott. Fehérvárott a kiváncsiság játszott nem kis szerepet. Mit fog szólni az öreg muskatály, a Székesfehérvár

---

nevet a nem kevésbbé regényes hangzásu Faludillával cseréltük fel.

Megjegyzem azonban, hogy csak a név regényes, maga a hely a legkiállhatatlanabb pusztaságok egyike. Egy állomás, nagy étkező helyiséggel, néhány fa s aztán kietlen puszta ság, sovány szántóföldek, a meddig csak a szem ellát. Mellette valami spanyol csapszékféle is volt, a hol spanyol stingatóreszeket vettünk.

Nem utidirektorunk az oka, hogy háromszor üdvözölhettük a kietlen vidékü és regényes nevü Faludillát, de mivel testünk gyarló porhüvelyét kétszer frissitettük itt ebéddel, itt, ezt a prózai helyet választottam ki arra, hogy a spanyol étkezés mibenlétéről szóljak. Azt hiszem hogy sokakat fog érdekelni.

Ellátásunk a spanyol fogalmakat véve irányadóul — ugy vélem — dús volt. Hogy a mi középeurópai izlésünknek nem felelt meg, körülbelül szintén elgondolható.

A dejeuner, vagyis reggeli, a melyet déli, 1, illetőleg 13 óra tájban szoktunk elkölteni rendszerint 5—6 tál ételből, a diner, vagyis ebéd, a melyre 8 óra tájban vagyis 20 órakor került a sor, 7—8 tálból szokott állani.

Egy magyarnak ennyi untig elég szokott lenni, ha még akkora pocakkal rendelkezik is. Mivel azonban vendéglőkben és vasuti restaurációkon étkeztünk, a menü rendszerint egy és ugyanaz volt. Mint az óra kereke ugy következett egyik a másik után. A bevezető majdnem kivétel nélkül omeletteből, magyarul tojásrántottából, állott. (Két héttel hazaérkezésem előtt minden levelemben életveszélyes fenyegetések foglaltattak, hogy valahogyan tojás ne találjon az asztalra kerülni, mert akkor szent, hogy kuruc világ lesz.)

A második fogásnak természetesen hal következett. A ki vendéglőbe jár és nagy ebédeken résztvesz, tudja, hogy ezt mértanilag számitják ki a szakácsok. És aztán milyen halakat ettünk! Akkora tengeri szörnyetegek kerültek az asztalra, hogy borzadva gondoltunk a küzdelmekre, melyet velük folytatnunk kellett. A ki járt már a tengeren halászbárkán, fogalmat alkothat magának arról a túlvilági állatról, mely felőle áradott. A hal mellett kaptunk néha csigát teknőjével együtt, a melyből ugy szoptuk ki a bennevalót s néha veréb, sőt sült galamb is került az asztalra s a kik ették, mondják, hogy elég jó volt. Néha risotto (rizs tojással) az olaszok nemzeti eledele.

Majdnem mindennap üdvözölhettük a gulyást. Azonban itt ne méltóztassanak jó magyaros, zamatos, paprikás, inycsiklandó jóságra gondolni. A magyaros gulyáshoz annyiban hasonlitott, hogy darabokra volt vagdalva és piros volt. Pirosságát azonban nem a paprika adta meg — hanem a paradicsom. Abba szabaditották bele a jobb sorsra érdemes falatokat. Istenem! hogy elszoktunk mi 5 hét alatt ami jó paprikánktól!

Ezután a husok jöttek sorra, négy-ötféle egymásután. Az angol beafsteket mouton, vagyis a juh-hus követte. Szinte bégettünk már két hét mulva, mikor a birka- és kecskefalatok megszámlálhatatlan porciói testünk alkotórészei levének. A spanyol szivesség azonban azt az elvet követvén, hogy minden rakott szekérre fér még, mindezt megtetőzte a szárnyasokkal, csirke, pulyka, kappan s hasonló jóvérü háziállatokkal koszoruzván be a sorrendet. Végül fagylaltféle következett, a melyet különféle sajtok, illetőleg gyümölcs zártak be: szőllő, őszi barack, szilva (ez komisz volt) körte stb.

A dinert leves előzte meg, vagyis valami szines, vagy szintelen meleg vizfélébe egy csomó zöldséget szalajtanak bele s ezt elnevezik levesnek. Hazámfiai! ti nem tudjátok, csak külföldön tapasztalja az ember, hogy mi értéke van a jó magyaros huslevesnek.

Természetes, hogy művelt gyomor itt két óriási hézagot lát. Első a főzelék, a másik a tészta hiánya. Hogy a spanyol gyomor hogyan élhet e kettő nélkül, nem értem, pedig láttam. Hogy a buzájukból nem lehet jó ugrós tésztát készíteni, azt körülbelül megállapithattuk.

Végül az is természetes, hogy mindez nem disznózsirral — disznajuk nincs a spanyoloknak (nemcsak a szerencsedisznót értem) — hanem olajjal készül. Három év előtt mikor Olaszországban utaztam, egy jóbarátom egész idő alatt sonkával és füstölt marha nyelvvel tengette a nyavalyás gyomrát, a mikor mi az illatos pecsenyét kebeleztük. A mostani utitársaságunkban egyetlenegy sem volt, a ki az olaj iránt ellenszenvet érzett volna.

Mindehhez pedig bort ittunk, kaptunk annyit, a mennyi belénk fért, lévén a viz iránt nemes gyülölettel eltelve, de meg becsületes régi magyar elv is az, hogy a vizben káka és béka terem, pocsétává pedig nem akartuk lealjasitani a gyomrunkat. S ha másba nem sikerülne is, de abba az utazási principiumba bizonyosan beletudnánk kapaszkodni, hogy a különféle vizek rosszak is lehetnek s veszedelmes háboru szinterévé praeperálhatnák a talajt.

Hanem azt se gondolja senki, hogy a spanyol vörösbort az ember csakugy háznix, diznix ihatja. Fránya egy palánta az a spanyol szőlő és még fránybb a fekete leve. Három deci hamarosan leöntve olyan veszedelmet csinál, hogy az ember azt se tudja hamarjában, táncoljon-e, vagy daloljon? A vérét ugy megkeveri, hogy azt se tudja, hol áll a feje: szóval nem mulatni való bor, mint a mienk, a melyekből legalább két liter még csak a hatványra emelt hazafiság mértéke, a harmadik liternél nótázni kezdtünk, szerelmesek lettünk az egész világba általában és egyenkint. A férfierő ellágyulása csak a negyedik, ötödik liter közül jelentkezik, hogy többiről szó se essék.

Ha a spanyol bortól egy litert beszed az

00000651

Hirlap, milyen vezércikkben fütyöl be a *General Szakramentovics von Saureiter*-oknak. (Elég lágy volt!) A Fejérmegyei Napló csak olyan lehetett a milyen volt. Ez a kettő természetes.

De mit fog szólni a spenót, a drága kis spenót? Mily véleménye lesz a liberalizmus helybeli oszlopának? . . . Bű-e vagy bá? . . . Nemzeti szin, vagy fekete-sárga? . . . Mindenki érdeklődő kiváncsisággal fogadta a fekete-sárga papirost s mikor a politikára szánt helyen semmit se láttunk, a hirdetési rovatban kutattunk. Talán ott, az árverések helyén lesz elrejtve valami magvas dörgedelem, vagy valami alázatos véleménynyilvánitás. Hasztalanul kerestünk. A spenótlapnak nem volt és nincs véleménye. Talán későn érkezett a kőnyomatos, vagy az aradi lap, melyből hazafias fellángolásait kiollózni szokta, denique a spenót az egész országot érdeklő felbuzdulás idején véka alá rejtette véleményét. Illetőleg még sem egészen. Az első oldalon vezércikket irt ily cimen: *„A gazda és cseléd.“* No az igaz, hogy ez alá a diszes cim alá mégis csak elfér egész politikájának multja, jelene és jövője. A gazda és cseléd! A cselédnek alkalmazkodni kell a gazdához. A gazda parancsol, mert fizet, a cseléd pedig dolgozik, mert fizetik. De hát átkozott a helyzet! Hát ki a gazdája jelenleg a spenótnak? A kormány megbukott, volt nincs. Lebegünk ég és föld között, mint a Mohamed koporsója. Tisza Kálmán, vagy Bánffy szelleme támad-e fel, vagy Apponyi Albert, illetőleg egy konzervativ párt fog uralomra jutni, vagy épen a függetlenségi párt napja virrad fel? Ki tudja mindezt? S keserü a tudat, hogy két, pláne három urnak bajos egyszerre szolgálni. Hogyan beszéljen egyszerre úgy, hogy a kecske is jóllakjék, meg a szubvenció is megmaradjon. Mert politika ide, politika oda, fizetett politikai cselédnek mégis csak a szubvenció az első. Kitalálta tehát, hogy hogyan kell talpra állitani a Kolumbus tojását: *A bölcs hallgat.* Megvárja a szélcsönd végét, hogy merre fordul a szélkakas. Ha a kormány őszeres lesz, ő is fogja árulni a régi rongyokat; ha konzervativ és agrár uralom virrad fel, miért ne verné a lantot mellette s ha a függetlenségi eszmék diadalmaskodnak, olyan rézveretü mokány legény lesz, olyan oktatásokat fog adni a 48-as hazafiságból, a milyen csak kell, csak a kőnyomatos és az aradi lap érkezzék meg időben. Addig azonban hallgat a bölcs, mert fő a szubvenció s a jó cselédnek a gazdája szava az első s ha nincs gazdája, nincs véleménye. Hisz ez csak természetes. Vagy nem? . . .

— **Mulatságok.** A Kossuth Lajos asztaltársaság a Latzkovits-féle vendéglőben, a famunkások pedig Varga Mihály vendéglőjében rendeztek szüreti mulatságot. Mindkét helyen kitünően sikerült a mulatság, a minek csak a hajnal ébredése vetett véget.

— **A zsidók uj éve.** Izraelita polgártársaink ma ülik a Tischri hónap első napját, vagyis az uj évet. Ünnepi ruhában, ünnepi hangulatban járnak-kelnek az utcán s tömörülnek a zsinagóga körül, a melynek környéke ugyancsak hangos lett a hétköznapi csend helyett. Különösen a kereskedésen látszik meg a zsidók részvételének hiánya. A Nádor-utca szinte kihalt, csak elvétve robog egy-két kocsi. Az egész utcában — a ciszterciták házát kivéve — nincs egyetlen ablak a földszinten, a mely nem bolt s a nagy kereskedelmi gócponton két kezünkön megszámlálhatjuk a nyitva álló boltokat. Egy-két régi, meggyökeresedett kereskedésen kivül bizony alig van bolt, a melyben ma vevő is megfordulhatna. Hát — akárhogy vesszük ezt a dolgot — bizony nem jól van igy. A munkamegosztás, a pénz folyama nagyon egyoldalulag csörgedez.

Egyébiránt ma mi is kaptunk egy levelező lapot, a melyben nekünk is sok jót kiván valaki a zsidók uj év első napján. Ezeket a felirásokat olvassuk:

Az uj év kezdődjön és vele minden áldás!
Das neue Jahr beginne mit Segen!
Egészség és béke az uj évben!
Glück und Frieden zum neuen Jahre!
Sok szerencsét és áldást az uj évre!
Gesundheit u. Frieden sei beschieden!
Szives üdvözletek az uj évre!
Herzlichen Glückwunsch zum neuen Jahr!

Nem teszünk kifogást a rossz forditás ellen, mert mindenki olyan magyarsággal fordit le valamit, a hogyan a nyelvet érti. Azon sem akarunk most megakadni, hogy miért van a magyar szöveg mellett a német szöveg, mikor Fehérvár lakossága teljesen magyar s pláne a mélyen tisztelt zsidóság az, a mely hazafiságból és magyarságból nekünk katholikusoknak leckéket szokott adni. Nem! ma nem tesszük ezt, lévén a zsidóknak uj esztendejük s a szivükben bizonynyára sok-sok jó kivánság. Reméljük, hogy ez a levelező-lap nem a Talmud szelleme szerint iródott, hanem érzelmeiben és gondolkozásában megváltozott, magyar zsidó kezéből származik, a ki arra törekszik, hogy a megértés szelleme uralkodjék közöttünk, hogy mindenekelőtt igazságosak legyünk egymás iránt, hogy ne az „én“, hanem a magyar haza kellene és érdeke uralkodjék mindannyiunk felett s az igazi felebaráti szeretet, a milyet Krisztus s előtte Mózes hirdettek. Akkor majd könnyebb lesz megértenünk egymást az uj esztendőben

Hasonló jókat kivánunk!

— **Az utca szarkája.** R. Szabó István, Sándli József, Nemes István, Rác utca 3. sz. továbbá Szaller János és Hlavács Ferenc Tobak utca 19. sz. alatti lakosok már hosszabb idő óta tapasztalják, hogy az udvarról nagyon fogy a tüzifa. Végre vasárnap reggel sikerült galléron csipni a tolvajt Vámos Anna rác-utaai lakos személében, a ki észrevette, hogy tetten érték, a keritésen át menekült, mi közben egyik papucsát és fejkendőjét elvesztette. Feljelentés folytán a nevezett leány lakásán Sulyok rendőrbiztos házkutatást tartott s a lopott tárgyakat meg is találták, sőt kitudódott, hogy Vámos Anna több helyütt is követett el lopást, miért is ellene a nyomozás szélesebb körre kiterjesztetett.

— **A kik unatkoztak.** Két kis fiu volt az éjjel lakója a rendőrszobának. Az egyik Rács Géza 12 éves szobafestő tanonc, a másik Ruzicska József 9 éves iskolakerülő. Elmondták, hogy Várpalotáról jönnek, mert ott már nagyon unták az életet. Rács egyébként megjegyezte, hogy ismerősének, Kása Liszkának a látogatására jött, mig gyalogos társa Ruzicska Máriánál teszi tiszteletét. A mai napon meg is történt a vizitelés s azután visszautazott a két unatkozó Várpalotára.

— **A szőlőt fogyasztó közönség figyelmébe** ajánljuk az illetékes helyről vett alábbi közleményt: Sok oldalról hangoztatják, hogy a peronoszpora ellen rézgálicoldattal, az ugynevezett bordói lével megpermetezett szőlőfürtök az egészségre ártalmasak. Noha bebizonyult, hogy az e tekintetben táplált aggályok túlzottak, a föld mivelési miniszter mégis utasitotta a szőlészeti kisérleti állomást, hogy állapitson meg oly egyszerü és gyakorlatilag könnyen alkalmazható eljárást, amelylyel a szőlőfürtök közvetlenül a fogyasztás alkalmával a reájuk tapadt permetező anyagtól könnyen megtisztithatók legyenek s a szőlő ekként élvezhetőbbé és izletesebbé tétessék. Az igen erősen permetezett fürtökkel megejtett kisérletek eredménye alapján a permeteg feloldása és tökéletes eltávolitására a következő szerek és eljárások ajánlhatók: Egy kávéskanálnyi citromsavat, amely minden füszerkereskedésben kapható, porrá törve feloldunk egy félliter vizben s ebben az oldatban a fürtöket 1—2 percig rázzuk, azután tiszta vizzel leöblitjük. Citromsav helyett lehet citromot is használni, de ehhez, hogy az oldás gyorsan történjék, egy félliter vizhez egy egész, avagy másfél citrom leve szükséges. Tört borkősav is használható ugyanoly mennyiségben és eljárással, mint a citromsav. Ecetsav is használható, amelyből, ha gyógyáru-üzletben kapható, jégecetet használunk, egy félliter vizhez 2 kávés kanálnyi, mig ha közepérős borecetet alkalmazunk, abból egy félliter vizhez 2 deciliter szükséges. Az ecetsav oldatokban a szőlőfürtöket 1—2 percig kell rázni s aztán vizzel jól leöblíteni, mert az ecetsavnak van az oldószerek között a legkellemetlenebb ize és szaga.

— **Drága leánynéző.** Venczell Zsigmond ercsi-i illetőségü pékségéd Strausz János Berényi-ut 2. sz. alatti műhelyében dolgozott s néhány nap óta nyoma veszett. Ez magában véve nem volna nagy baj, hanem magával vitt egy csomó idegen dolgot is. Az eset egyébként úgy történt, hogy Vencell leánynézőbe ment Duna-Adonyba. Hogy pedig imponáljon a menyasszonyi háznál, ket segédtársát, Kálmán Györgyöt és Strausz Miksát kárositotta meg, a mennyiben kölcsön kért tőlük mintegy 130 korona értékü ruhaneműt s azóta nem billegeti a fülét. A rendőrség meginditotta a nyomozást.

— **Műkedvelő szinielőadás.** Telt ház előtt került szinre vasárnap este Szigeti József népszinműve: a „Vén bakancsos és fia a huszár.“ A mit ritkán állithatunk, most elmondhatjuk, hogy az előadás meglepett bennünket s szinte feledtük, hogy műkedvelőkkel állunk szemben, a kik az ipari foglalkozás fárasztó munkája után csak az esti órákat szentelhetik a tanulásnak, a helyes önképzésnek. És ha dicséret, elismerés illeti a szereplőket általában, sokszorosan megilleti azt est hőse *Bádor* Juliska k. a., a ki mint eddig, úgy ez alkalommal is fényes bizonyitékát adta annak, hogy messze felülemelkedik a műkedvelők szinvonala fölé s nem mindennapi színész-talentumával e pályán kitünően érvényesülhetne. Teljesen otthon érzi magát a szinpadon s rokonszenves megjelenésével, természetes játékával egy-kettőre meghóditja a közönséget. Szerepét teljesen kidolgozta, átérezte s szinte azt mondhatnók, hogy jobb, kedvesebb Ilonkája e darabnak alig lehetett volna. Nagyon ügyes volt mellette *Simola* Mariska k. a. (Lidi), a ki szintén nagyon szépen megfelelt feladatának. A cimszerepben *Fischer* Marci (Sugár Laci) tüntette ki magát s mert játéka természetes, hangja pedig kellemes: nagy hatást ért el. E tekintetben csak *Bartusek* Antal (Veres Frici) multa felül, a ki hálás szerepét pompásan kiszinezte s állandóan derültségben tartotta a közönséget, mely bőven jutalmazta tapsaival az est komikusát. *Noll* Károly (Hangos kántor) tipikus kántor-perszóna volt, sikerült maszkja megtette a kivánt hatást. Ugyanezt állithatjuk *Antal* Istvánról, (Sugár Mihály kiszolgált bakancsos), a ki főleg a komikus jeleneteknek nagyon jó alakja volt. Dicséret illeti a többi szereplőket is. Az általános kép kidolgozásához nagyban hozzájárultak: Horváth Gizella, Knittelhoffer Mariska, Virág Juliska, Süveges Amália, Bozsák Mariska, Vachler Lencsike, Rokkenbauer Mariska, továbbá Szubin Nándor, Sulyok Lajos, Belencsák Mihály, Nagy István, Lőrinc Gyula, Kiss István, Szabady István, Kövér Albert, Winkler József, Keresztes János. A kitü-

---

ember, az az egy bizonyos, hogy bőgőnek nézi a csillagos eget s ha egy hétig ilyen mértékben traktálja a gyomrát s a gyomra megüti a jó gyomor mértékét, annyi szent, hogy verschlag beléje csap.

Pedig én csak a közönséges asztali vörösborról beszélek, amelyet itthon viz helyett iszik a magyar ember. De mit szóljunk ahhoz, mikor Xeresbe, vagy malagába mártogattuk a bajuszunk tájékát. Az előbbi édeskés-kesernyés, mint a diópálinka, a másik pedig a mi tokajinkhoz hasonlit. Hatan három üveggel kóstolgattunk el belőlük s mire a vége felé jártunk a kompánia fele már elszökött.

A bort nem hűtik jégbe hanem külön szolgálják fel hozzá a jeget.

— Hielo! (jeget!) kiáltás volt a leggyakoribb, melyet használtunk.

A pincérnek nem csengetni, vagy kiabálni szokás, mint a hogyan Magyarorszagban divik, hanem tapsolással inditottuk utnak Ganimedes nem fürgelábu szolgáit.

S most, hogy a legkellemetlenebb funkciómnak, az ételek leirásának végére értem, bocsánatot kérek mindenkitől, ha hibák és tévedések csúsztak be a leirásba. Őszintén bevallom, hogy sohasem szoktam tudni, mit ettem, mit nem ettem. Mielőtt leirtam, utimarsalunk segitségét kértem ki, a kinek a feje valóságos lexikon s igy ezt is tökéletesen ismeri.

S ha összes benyomásaimról számot vetek, csak annyit mondhatok, hogy kevés ország van a kerek világon a hol jobb izüen étkeznének mint minálunk. Ha másban nem is de ebben még mindig a tejjel és mézzel folyó Kánaán vagyunk.

Bilkei Ferenc.

00000655

nően sikerült előadás első sorban Békefi István, a fáradhatlan „Lear papa" érdeme. A betanitás nagy munkája s az ügyes rendezés ez alkalommal is az ő nevéhez fűződik s kijelentjük, hogy a mester ez alkalommal is megállta a sarat.

E sorok kapcsán egy sajnálatos dologról is meg kell emlékeznünk: A második felvonásnak egy szép jelenete elmaradt tudomásunk szerint a honvédzenekar diregensének, Lehrmann őrmesternek a figyelmetlensége folytán. Nevezett ugyanis elhagyta a helyét, a kellő időben nem volt ott, az előadás megszakadt s mert a dirigens még beérkezése után sem tudta, hogy mit kell játszani a zenekarnak, a jelenet egy része teljesen elmaradt. Egy honvedzenekarnál ily dolognak nem szabad előfordulni főleg műkedvelőkkel szemben, a kiknél egy ilyen eset az egész előadást tönkreteheti. Nem füzünk bővebb kommentárt a dologhoz ama reményben, hogy hasonló figyelmetlenség nem fog okot szolgáltatni a figyelmeztetésre.

— **Ipariskolák egyenragusitása.** A belügyminiszterium vezetésével megbizott miniszterelnök a kultuszminiszterrel egyetértőleg valamennyi törvényhatósághoz kibocsátott körrendeletében az állami felső ipariskolákat és a budapesti állami felső épitő ipariskolát oly intézeteknek jelentette ki, melyek az egyévi önkéntességi kedvezmény tekintetében, valamint az 1883 l. törvénycikkben meghatározott köztisztviselői minősités szempontjából kijelölendő állásokra nézve a törvényes minősités tekintetében a középiskolák, nevezetesen a főgimnáziumok és főreáliskolák végzettségével egyenlő ranguaknak tekinthetők és ennélfogva a középiskolákkal egyrangu tanintézetek közé sorozhatók.

— **A Gombos-testvérek szeretete.** Markus István falu-battyányi lakos vendéglőjében tegnap délután a Gombos-testvérek megmutatták, hogy milyennek is kell lenni a jó testvérnek. Alig kerültek egy födél alá a csárdában, szóvitába keveredtek s hogy ennek a következménye nem lett egy nagyobb fajta verekezés, bizony nem a Gombosék gyengédségén mult. Az első összecsapásnál ugyanis lefegyverezték a testvéreket, a kik kaszával s bottal akarták megmagyarázni az igazságot.

— **Felülfizetések.** A seregélyesi olvasókör f. hó 20-ikán sikerült táncvigalmat rendezett, melynek tiszta jövedelme a könyvtár gyarapitására 90 koronát eredményezett. Felülfizettek: Gróf Hadik János orsz. képv. 60 koronát, Rohrmann Ágost, Vadorna Ottmár, Grósz Sándor, Lóránt Kálmán, Bus István, Géczi György, Micheller Béla, Krujber István, Tóth mérnök, Csonka Jánosné, Kiss Lajos, Árvay István 1 k. 40—1 k. 40 f. Becsák Ernő, Bozai János, Hegedüs Ignác 1—1 k. Józan Ambrus, Horváth Pál, Horváth Nándor, Vajda György, 60—60 f. Vajda György, Nagy Vince, Dr. Szigeti Mór, Deckner Ferenc, Számi, B. Bozzay János, Micheller János, Südi István, Holczwéber Pál, Deckner Ármán, Miksa, Szalay József, Drávay János, Aladár, P. Nagy János, Somogyi István, Vargha Lajos és Kálmán 40—40 fillér.

— **Névváltoztatás.** Licht Gyula helybeli lakos vezetéknevét belügyminiszteri engedélylyel *Szigeti*-re változtatta.

— **Műszaki iroda.** *Berényi* Győző és *Farkas* Zoltán okleveles mérnökök *műszaki irodája* Székesfejérvárott *Kossuth-utca 20. sz.* alatt. *Elvállalja mindenféle mérnöki munkálat teljesitését*, u. m. felmérést, parcellázást, tagositást, tervezéseket, épitkezést stb. — Műszaki ügyekben szakértőül ajánlkozik.

— **A madárember.** Egy jónevü család tarkatollas, szép papagálya szabadult ki a napokban a kalitkából. A beszédes kis állat a kalitka után nem elégedett meg a szobaszabadsággal. A nyitott ablakon át csakhamar az utca kövezetén találjuk a papagályt, mely nehézkesen, mégis büszkén léptelt az aszfalton. Egy munkás épen ott falatozott s látva a szökevényt utána iramodott. Alig nyult azonban feléje, a papagály rárivallt:

— Mit akarsz?

A munkás meghökkent, a szalonna és kenyér kiesett a kezéből s ijedten kapta le a süvegét:

— Bocsánat . . . azt hittem, hogy az ur madár!

— **Szüreti mulatság.** A székesfehérvári ev. ref. dalárda f. évi október hó 4-én a beszerzendő egyleti zászló javára a Latzkovits-féle vendéglő összes termeiben dal-estély-, tánc- és világrósával egybekötött zártkörü szüreti táncmulatságot rendez. Kezdete este 8 órakor. Belépti-dij: Személyjegy 1 korona. Családjegy 1 kor. 60 fill.

— **Öngyilkos-jelölt.** Állandóan vonalat kell tartnunk az öngyilkos és öngyilkos-jelöltek részére. E rovat szerephőse most Barcza József 83 éves koldus, a ki tegnap Rác-utca 29. sz. alatti lakásán elzárkózott s egy késsel elvágta a nyakát. A mentők beszállitották a Szent-György kórházba, a hol jelentéktelen sebét bekötözték.

— **Veszett sertés.** A Mány községhez tartozó Nándor-pusztán folyó hó 19-én egy sertés gyanus tünetek között elhullott. A kanász állitása szerint a sertést ezelőtt egy pár héttel egy kóbor kutya megharapta az orránál, a mely veszett lehetett és igy valószinü, hogy a megmart sertés is ezen betegségben hullott el

— **Nyilvános elszámolás** a turószsáki dülőben felállitott Szűz Mária szoborra befolyt adományokról. (Vége.)

2 koronát: Bernáth Pálné, id. Tóth Béláné, özv. Hausnerné, Csesznek Jánosné, Tremkó Józsefné, Bierbauer Mariska, Vogl Alajosné, R. T. Heckenast Kálmánné, Számmer Imréné, Langerné, Örvény Ivánné, Pfinn József, özv. Eitz Jánosné, Matuschek Istvánné, Wildenauer Jánosné, özv. Haggelmann Mihályné, Gremsperger István, Saly Antalné, özv. Tóth Sándorné, Szlabony Lajosné, Weszeli Istvánné, Füzy Márton, Orbán Imréné, Seitl nőv. Brestyánszky Karolin, Posth Ella (Bfő Kajár), Schumann Elza (Bfő Kajár), Tóth Valéria (Bfő Kajár), 2 testvér, Marschal Mátyásné, Tamás Vilmos, Havranek Jánosné, Dr Borchert Jenőné, Giffing Edéné, Wertheim Armin, Dr. Kégl Károlyné, Lukáts Lajosné, Pfinn Istvánné, Destek Adolfné, Töltényi, Majoros Ernő, Simonsits Lajosné, Reé Izabella, Reé Mariska, Dr. Gébert József, özv. Hauptmann Vincéné, Dr. Kövessi Istvánné, Dr. Saára Gyulánné, Dr. Say Viktor, Emhecht Józsefné, Havranek Jenőné, Dr Éder Józsefné, Hermann Edéné, Heinrich Aranka, Dornis István, Kunze Gizella Flits Emmi, Dieballa Györgyné, Szenczy Győző, Felmaier István és fiai, N. N. id. Mámie, ifj. Mámie, Kristóf Károlyné, Juth nőv., Almásy Jánosné, Horváthné, Veisz Jánosné, Szigl Józsefné, Vörösccsáky Jánosné, Mraz Vencelné, Chay Antal, L. F. Bilkei Ferenc, Berki Józsefné, Libics Györgyné, Kunc János, Nemesné, Schnetzer Janka, Dr. Koroncy Árpádné (Bpest), Kleiner Mária.

1 k. 40. Tolnai Vilma.

1 k. 20. Lencsés Józsefné.

1 kor. Novák Rudolf (Haida), Szebehelyiné, özv. Udvardy Jánosné, Számmer Kálmánné, Bernáth Józsefné, Urkóciné, Héjj Imréné, Szepesi Gézáné, Wéber R., Wünsch Mária, Tomán Józsefné, Haim Géza, N. N., Herceg nőv., N. N., Imréné Horváth Etelka, Koltai Tóth Aranka, Rainis Mátyásné, Tóth Emilia (Szombathely), Jankovits Istvánné N. N., Schmikl Jánosné, Pillinger Jánosné, Horváth Anna, Hettyeiné, Grunböck Anna, Csitáry Emilné, Pápay Nándorné, Pichler Annus, Pellet Gáborné, Hauptmann Anna, Wéber Józsa, Námesy Mariska, Námesy Etelka, özv. Weilbacher Richardné, özv. Emmerth Henrikné, Berecky Miksáné, Wertheim Pál, Dr. Bierbauer Viktorné, Birkl Jánosné, Fittler Béláné, Schnetzer Irma, Schnetzer Margit, Tóth Nándorné, özv. Paulovitsné, K. Horváth István, Lindermann Antal, Dr. Lauschmann Gyuláná, Turi Endréné, T. Nagy Józsefné, Gerő Gizike, Pálffy Károlyné, Udvardy Jánosné, Udvardy Miklós, Balog Ferencné, Rupp Kálmán, Bedics Anna, Kováts Erzsi, Kováts Ilona, Kováts Piroska, Kováts Irén, ifj. Kováts Károly, legifjabb Kováts Pál, Kutolyár György, Bardon Antal, Krammer Lujza, Mayerhoffer Ferencné, Aujedszky Adolfné, Lengyel Lajos, Polatsek Anna, Macskásy Róza, N. N., ifj. Jámbor Zsigmondné, Eisenbarth Annus, Hübbner Andi, Hübner Mariska, Hübner Alic, Hintelang Borbála, Berregi Györgyné, Knittelhoffer Jánosné, Kováts Jánosné, Almásy József, Szekfy Jánosné, Molnár Józsefné, Kocsis István, Berregi József, Akermann József, Krécsy Miklós, Francsics Ferencné, Fröschl Teréz, özv. Poor Istvánné, özv. Polák Ferencné, Fürészné Almásy Kata, Vig Andrásné, özv. Jankovics Istvánné, Kleiner Lajos és neje.

85 fillért: Bognár Teréz.

80 fillért: K. Boriska, N. N., Polcer Ferencné, Szüts Lajosné.

70 fillért: Quiriny Jenő.

60 fillért: N. N., S. G., M. V., Pehacker Jánosné, Pozsonyi Imréné, Knittelhoffer Ferencné, Nolnár Andrásné, Pinkéné, Ackerman Mártonné, Sturm, Ángyán Sándorné.

48 fillért: Márhoffer Anna.

50 fillért: Schleicher Józsefné, Sütő György, Pohl Ferenc, Szabó Ignác.

40 fillért: Almásy Józsefné, N. N., Rode János, Kocsis Józsefné, N. N., Beke Liza, N. N., Röhlich Ferencné, Pejli József, Lits Ferenc, Klér Gáspárné, Vámi Istvánné, Knittelhoffer Józsefné, P. Nagy József, Szilasi Józsefné, Gál János, Fisher Jánosné, Kósa Ferenc, Kné, Lőke Jánosné, ifj. Lits Ferenc, Károlyfi Nándorné, Perlaky Ilona, Vida Ferencné, Endresz Teréz.

30 fillért: N. N., Hegyi Józsefné, Kováts István.

20 fillért: Fiál Károlyné, N. N., Beké né, N. N., N. N., B. M., O. F., Fröschl József, Tüske Ferenc, Ujcz Mihályné, Stolczenberger Jánosné, Vig Ferencné, Kuti Fülöp, Vinc Andrásné, Slett Ferencné, Bakos Juli, Zsigmond Mihályné, Pap János, Erc Ferenc, Boda István, Berregi Györgyné, Mikó Anna, Bognár Istvánné, Kálmán Györgyné, Arany József, Almási Ferencné, Fister Józsefné, Radics József, Nyak Istvánné, Kocsis Ferencné, Nagy Istvánné, Horváth Jánosné, Lacófi Jenőné, Csizmás Elekné, Esser Alajosné, Esser Etelka, Esser Ilonka.

10 fillért: Viger Ignácné.

Ezzel szemben kiadás:

1. Havranek Antal szobrász 700 k. 2. Módlich Antal kertész 104 k. 3. Szabó Ferenc kőműves 83 k. 90 f. 4. Nagy József asztalos 11 k. 80 f. 5. Felszenteléskor kiadás 17 k. 6. Szegényeknek 10 k 7. A ngs. káptalannál alapitvány 100 k. Összesen: 1026 k. 70 f.

A kiadások levonása után fennmaradt összeg a még utólagosan befolyó adományokkal tőkésittetni fog, melynek kamataiból az évforduló ünnepies megtartásának költségei fedeztetnek.

— **Elcsipett tolvajok.** Fortvingler Ferenc nyuyalmazott megyei pénztárnok felső kabátját lakásának előszobájából ellopták. A rendőrségnél az eset bejelentetvén a nyomozás csakhamar eredményre vezetett. Széll Balázs helybeli és Wittmann Jakab zirci illetőségü csavargók ugyanis egy kabátot s egy pár cipőt kináltak eladásra. A kabát csakugyan Fortvingler tulajdona, a cipőnek azonban még nem akadt gazdája. A két csavargó átadatott a biróságnak.

— **Állatjárvány.** A Sárosd községhez tartozó Csillagmajor pusztán a száj- és körömfájás fellépett.

— **Tüz.** Mint csurgói levelezőnk közli, Kecskés János ottani lakos udvarában tüz ütött ki és bár a szomszédok a mentés szolgálatában önfeláldozó segitséggel vettek részt, mégis mintegy 200 koronát érő jószág lett a féktelen elem martalékává. Biztositva nem volt semmi sem. A megejtett vizsgálat megálapitotta, hogy a tüz gyujtogatásból keletkezett. A nyomozás a tettes kézrekeritésére megindult.

— **Kifogott hulla.** Folyó hó 19-én a Dunából Ercsi község határában egy 30 35 évesnek látszó holttestet fogtak ki. Az illetőn sötétkék ruha volt. A hullán külerőszak nyomai nem láthatók s igy valószinü, hogy az illető öngyilkosság folytán került a Duna hullámai közé. Az öngyilkosnál semmi oly irást vagy tárgyat nem találtak, melyből kilétét meg tudták volna állapitani.

— **Jó tanács.** Mindazoknak, kik pázsitot akarnak létesiteni, ajánljuk, hogy szerezzék be Mauthner Ödön csász. és kir. udvari magkereskedéséből Budapesten a „Sétatéri" vagy a „Margitszigeti" fümagkeveréket. — Ezeket már 29 éve szállitja Mauthner Budapest és a Margitsziget oly bámulatra méltó és gyönyörü sétatérci részére.

Szabad kézből eladó az öreghegyen egy jó karban levő szőllő a városhoz közel, csinos hajlékkal és nagyobb mennyiségü bor. Tudakozódni lehet id. Tomann Józsefnél Kigyó-utca 8. sz.

Nyomatott az Egyházmegyei könyvnyomdában, Székesfehérvárott.

00000656